

Bezoek van het College van burgemeester en wethouders

30 MEI 2023

Een stad als Arnhem kan een verzameling van gebouwen en mensen zijn. Een opeenstapeling van stenen, asfalt en cement, een legbatterij van mensen. Zeker in een tijd van ontkerkelijking, vereenzaming en polarisatie kan een woonplaats slechts een woonplaats zijn. De straten kunnen koud aanvoelen, al schijnt de lentezon nog zo fel op de gebouwen. Maar wat een stad laat leven, kloppen, bruisen, trillen, wat een stad laat leven, is de gemeenschapszin, de samenhang. De wil om een samenleving als een organisme te zien, waar de zwaksten worden geholpen door zij die kunnen, waar men elkaar de hand reikt en niet loslaat, opdat men trots op de som der delen kan zijn.

De behoeften van een gemeenschap verschillen dagelijks, als het Nederlandse weer. Om een gemeenschap te dienen, moeten de principes rotsvast zijn en de uitvoering fluïde als water, om ook in de kieren en voegen van ons gezamenlijke huis te komen. Ik denk dat Rozet in de afgelopen tijd in staat is geweest om niet alleen de samenleving te dienen, maar om de gemeenschap te zijn.

Rozet is geen verzameling van honderdduizenden boeken, of één miljoen bezoeken, maar een veelzijdig verschijnsel in alle straten en hoeken. Rozet verbindt de Arnhemse straten zoals trolleylijnkabels dat doen.

Rozet is meer dan een architectuurprijs, of een multifunctionele organisatie. Om Carlos Ruiz Zafon aan te halen: Rozet is als een spiegel, je ziet in de weerspiegeling wat je in jezelf hebt zitten. Rozet is buiten de lijntjes, valt niet in een aanvraag te vangen. Dat maakt het soms moeilijk om te waarderen: hoe beter de organisatie het doet, hoe minder zij opvalt. Maar wie goed kijkt ziet de gemeenschap bloeien.

Rozet is Shaheera, die vanuit Afghanistan hier komt en haar kunst via Astrid kan tonen aan de stad. Rozet is Idris, die vanuit een basis kan uitgroeien tot iemand die letterlijk kansen maakt. Rozet is de voorleesvrijwilliger die Somalische kinderen ondersteunt in geletterdheid. Rozet is Jenny, die een organisatie kan laten groeien tot een fundament dat Jelle een cultuurmakelaar kan maken. Rozet is de enige vakantie van arme gezinnen. Rozet is Adje van het Padje, die als rapper kan ontwikkelen tot moderator en hulp aan startende muzikanten. Rozet is Stef, een jongen met een bedachtzame en prachtige stem. Rozet is de brug tussen Adje van het Padje en Stef. Rozet is ook Tim, een brallerige idioot met scherpe teksten, werken in de fabriek en met duizenden euro's schuld, die net als Idris de stad heeft leren te dienen.

Wij, want wij zijn wij, zijn Semere uit Eritrea, en het huis voor hem. Karlijn, de gemeenschapsbibliothecaris. Wij zijn Erdinc, die helpt met digitale vaardigheid, niet alleen in Arnhem maar ook voor boeren uit Pannerden. De debatten over inclusie, de hoop voor laaggeletterden, de Emilie uit Presikhaaf en haar kunstparticipatie. De onderwijsprogramma's voor het PO en VO, het erfgoed van de stad, de breiworkshops, de griezelboeken van wethouder Lauriks, de kunstcafés van Wilma en de vriendschappen die er uitvloeien. Wij zijn dit alles, ook al lijkt het allemaal zo willekeurig als vingerkootjes, neusschotten en oorlellen. Maar samen vormen wij een lichaam, waarbij het vingerkootje even waardevol kan zijn als het gezicht.

Hoe beter wij het doen, hoe vormelozer wij zijn. Dit werkbezoek is geen poging onszelf in het zonnetje te zetten, maar om te laten zien wat niet gezien wordt wanneer het vanzelfsprekend is geworden. Als ex-medewerker kan ik de trots dragen dat organisaties als Rozet, Presikhaaf University, Rijnstad en de vrijwilligerscentrale het verschil maken tussen een opeenstapeling van gebouwen en een gemeenschap. Rozet is als een trolleylijnkabel: alleen in een koude winter hoor je het gefluit van een bevroren infrastructuur pas. Maar in de zon van de lente moeten wij kijken naar die kabel, die alle wijken verbindt, en vaststellen: "Kijk, hoe de boel hier zo uniek en precies samenhangt, wat fantastisch dat dit werkt!"

Tim Lenders

ROZET
ontmoet
ontdek
ontwikkelt